

Duben

Divadelní zpravodaj

115. sezóna 2024/2025

KAFKOVA ABECEDA

LOUČENÍ S MARYŠOU

OCENĚNÁ ROMANA CHVALOVÁ

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJI! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

→ HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY → * UVÁDÍ AGENTURA KOMETA 📖 SCÉNIKÉ ČTENÍ 🌸 GRAND FESTIVAL SMÍCHU

Duben

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ	1.	19:00	PROTOKOL		A
ČTVRTEK	3.	17:30	TANEC V RODNÉM DOMĚ	KONEC 19:30	S
SOBOTA	5.	19:00	ATOMOVÁ KOČIČKA	KONEC 21:00	
PONDĚLÍ	7.	19:00	E. Assouse / DOKUD NÁS MILENKY NEROZDĚLÍ		
			<i>Charitativní večer pardubického Lions Clubu, jehož výtěžek bude věnován na dobročinné účely. Brilantní francouzská komedie plná zvrátů a záměn. Kolik milenek je zapotřebí ke zkáze jednoho manželství? Hrají V. Freimanová, V. Kratina a další. Režie M. Doleželová. Agentura Harlekýn, Praha</i>		
ÚTERÝ	8.	10:00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 12:00	ŠK
		19:00	BLÁZINEC BOŽÍ	KONEC 21:20	R
STŘEDA	9.	19:00	PETR HAPKA a jeho potměšilí hosté		
			Koncert mapující hudební tvorbu P. Hapky, který připomene nejen ranou písňovou tvorbu pro H. Hegerovou, ale také jeho spolupráci s největším tvůrčím partnerem M. Horáčkem. Zpěváky doprovodí orchestr sólistů pod vedením P. Maláska. VM ART production, Praha		
ČTVRTEK	10.	19:00	PROTOKOL		C
PÁTEK	11.	10:00	MARYŠA	KONEC 12:00	ŠK
SOBOTA	12.	19:00	K. Plešková / VZPOMÍNKY NA T.	🔗 str. 24 PREMIÉRA	
			Příběhy tří hrdinů inspirované životy a vzpomínkami reálných lidí, kteří přežili Terezín. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK		
NEDĚLE	13.	15:00	LADISLAV ZIBURA – Dvě cesty do džungle		
			Cestovatelská projekce / stand-up. To nejzajímavější ze sedmnácti tisíc indonéských ostrovů. Dozvíte se, jaké to je putovat tropickým deštným lesem, pobývat s kmenem lovců a sběračů a dýchat síru pod mocnými vulkány i v dopravních zácpách.		
		18:00	LADISLAV ZIBURA – Dvě cesty do džungle		

PONDĚLÍ	14.	19:00	L. Goldstein / PAN HALPERN A PAN JOHNSON		Q
			U hrobu paní Florence se setkají dva staří muži. Jednoho z nich čeká velké překvapení... Hrají F. Němec a P. Kostka. Režie L. Smoček. Divadlo Ungelt, Praha		
ÚTERÝ	15.	19:00	NOVÁK, SMETANA, SUK – roztažené poklady české hudby		
			Hudebně-baletní představení ZUŠ Pardubice, Havlíčkova , souboru Konsonance a Konzervatoře Pardubice . Zazní Skočná B. Smetany, Slovácká suite V. Nováka a Pohádka (Radúz a Mahulena) J. Suka.		
STŘEDA	16.	18:00	TANEC V RODNÉM DOMĚ	KONEC 20:00	X
ČTVRTEK	17.	19:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 21:45	
PÁTEK	18.	19:00	CHYŤTE CHAPLINA!	KONEC 21:50	E
SOBOTA	19.	18:00	PROTOKOL		T
ÚTERÝ	22.	18:00	KDO JE TADY ŘEDITEL?	KONEC 19:35	V
ČTVRTEK	24.	18:00	BLÁZINEC BOŽÍ	KONEC 20:20	N
PÁTEK	25.	10:00	VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ	KONEC 12:20	ŠK
		19:00	PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD	KONEC 21:30	
SOBOTA	26.	18:00	MARYŠA	KONEC 20:00	DERNIÉRA str. 14–16
NEDĚLE	27.	13:00	DĚTSKÝ DEN V DIVADLE	 str. 22	G
			Zábavné seznámení se zákulisím divadla pomocí pohádkových her.		
		19:00	V. Klimáček / NOČNÍ SPOJE	EPILOG 	
			Komedie o nočních spojích, které jezdí stále po stejné trase, dokud je nevykolejí láska. Hrají J. Schneiderová, K. Roden a další. Režie D. Abrahámová. Studio DVA divadlo, Praha		
PONDĚLÍ	28.	19:00	S. Vögel / DOBŘE ROZEHRANÁ PARTIE		
			Brilantní konverzační komedie o zatrpklém stárnoucím vdovci, do jehož života vstoupí temperamentní hospodyně... Hrají B. Hrzánová, R. Holub a další. Režie L. Engelová. Divadlo Kalich, Praha		
ÚTERÝ	29.	19:00	DO NEBES!	KONEC 21:30	K
STŘEDA	30.	10:00	DO NEBES!	KONEC 12:30	D

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

ÚTERÝ	1.	10:00	ZŘÍT DO TMY [oidipus]	KONEC 12:10	ŠK
STŘEDA	2.	11:00	FRANKOSCÉNY	VSTUP ZDARMA	
			Festival francouzského středoškolského divadla. Program na www.novefrankofonnisceny.com .		
ČTVRTEK	3.	15:00	FRANKOSCÉNY	VSTUP ZDARMA	

PÁTEK	4.	14:00	FRANKOSCÉNY	VSTUP ZDARMA	
		20:00	FRANKOSCÉNY	VSTUP ZDARMA	
SOBOTA	5.	14:00	FRANKOSCÉNY	VSTUP ZDARMA	
PONDĚLÍ	7.	19:00	BONSOIR, GOOD SEASON!		
			Hudební večer, který vás zavede do kouzelného světa francouzských písní v podání pardubické kapely Good Season . Zazní nesmrtelné hity E. Piaf, moderní tóny Zaz a mnoho dalších skvostů francouzské hudební scény.		
PÁTEK	11.	19:00	ZŘÍT DO TMY [oidipus]	KONEC 21:10	B₁
PONDĚLÍ	14.	8:30	K. Plešková / POHÁDKY KOUZELNÉ BABIČKY		ŠK
		10:00	Interaktivní pohádka plná hašteřivých myšek, čiperných skřítků a veselých písniček. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK		
PÁTEK	25.	8:30	NÁHRADA ZA 17. 2.	VEJCE VEJCI	ŠK
		10:00	NÁHRADA ZA 17. 2.	VEJCE VEJCI	ŠK
SOBOTA	26.	15:00	NÁHRADA ZA 16. 2.	M. Kroupa / VEJCE VEJCI aneb Jurodiví dinosauři	
			V hnízdě pod sopkou leží dvě vejce. Na svět se právě klubají dinosauři bráška a sestřička. Jaké kratochvíle a nástrahy skýtá život v období Jury? Pohádka o nesourodých sourozencích z dob dávno minulých, v lečtem však aktuální i dnes... <i>Pro diváky od 3 let.</i> Režie kolektiv. Divadlo Navětví, Kožlí u Čížov		

POEDIUM V KLUBU

STŘEDA	23.	19:00	P. Stančík – R. Kopáč	PREMIÉRA	 str. 12–13
			KAFKOVA ABECEDA		
			Literární pořad a beseda s autory, kteří společně napsali také populární knihy Praha ožralá a Praha kafkovská. Z Kafkovy abecedy čtou E. Jechová a A. Postler, připravil M. Przebinda.		

VČD NA ZÁJEZDECH

STŘEDA	2.	19:00	ATOMOVÁ KOČIČKA	PRAHA (DIVADLO POD PALMOVKOU)	
PÁTEK	4.	19:00	NOC NA KARLŠTEJNĚ	NOVÝ BYDŽOV	
STŘEDA	9.	19:00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	SKUTEČ	
ÚTERÝ	15.	19:00	PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD	CHRUDIM (DIVADLO K. PIPPICHA)	CH
STŘEDA	23.	19:00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	HRADEC KRÁLOVÉ (SÁL FILHARMONIE)	HK

T. Letts / PROTOKOL

Nelítostná komedie o praktikách místní samosprávy městečka s hrdinnou historií, zkoumající dvojí pohled na historii, respektive manipulaci s ní, i pohodlnost společnosti, která nejenže ignoruje nepříjemná fakta, ale také je aktivně popírá. Hra byla nominována na Pulitzerovu cenu za drama 2018. Hrají J. Pejchal, M. Mejzlík, P. Janečková a další. Režie M. Tyc.

A. a V. Mrštíkovi – str. 14–16 K. Jandáčková / MARYŠA

Vrcholné drama českého realismu o tom, proč si dát raději čaj. Příběh násilím provdané vesnické děvčice, který klade zcela současné otázky – Co všechno si lze koupit, nebo prodat? Jaká je cena lidského života? V titulní roli E. Ječková a M. Sikorová. Režie K. Jandáčková.

M. Zade / ZŘÍT DO TMY [oidipus]

Současné drama s téměř detektivní zápletkou. Co se stane, když všechno, co jste považovali za pravdu, se ukáže jako lež? Když se život, který se zdál být bezpečný a pohodlný, náhle zhroutí? Hrají M. Sikorová, J. Pejchal, Š. Pospíšil a R. Chvalová. Režie A. Svovil.

P. Pörtner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Aktualizovaná verze kriminální komedie z kadeřnického salónu. Zažili jste někdy v divadle, že by diváci mohli ovlivňovat děj hry? Ne? Tak to právě v Bláznivých nůžkách zažijete... Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špíner a M. Němec j. h. Režie P. Novotný.

A. A. Ólafsdóttir str. 10–11 TANEC V RODNÉM DOMĚ

První české uvedení současné komedie o překvapivém průběhu jedné rodinné večeře. Když se po letech sejde rodina v rodném domě, mluví se o všem možném. Matka má však na srdci naléhavý podnikatelský záměr, který všem vezme dech. Ale nejen ona dovede překvapit... Hrají J. Janoušková, M. Sikorová, V. Malá, J. Láška a P. Borovec. Režie P. Novotný.

P. Abraham – M. Mejzlíková S ČERTY NEJSOU ČERTY

Čertovská komedie o mladém mlýnáři Petrovi, kterému pomůže samo peklo. Hrají Š. Pospíšil, J. Hába, P. Janečková, L. Špíner, J. Láška nebo J. Pejchal a další. Režie P. Novotný.

H. Lewis – J. Sayer – H. Shields VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ

Cena diváků a studentské poroty GRAND Festivalu smíchu 2020. Parodická crazy komedie o jedné netradiční loupeži. Hrají L. Špíner, V. Malá, P. Dohnal, Z. Kalina j. h. a další. Režie R. Bellan.

T. Dianiška / ATOMOVÁ KOČIČKA

Bláznivá sci-fi komedie o jednom nečekaném výletu do minulosti. Příběh tří studentů aplikované fyziky, kteří zažijí něco, co ještě nikdo nezažil. Možná jen jeden starý kocour... V hlavních rolích K. Safránková, P. Borovec a J. Láška. Režie R. Bellan.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL 2

Osmdesátky aneb Kalendárium. Pokračování stejnojmenné retrokomedie z mládí průšviháře Norberta Intribuse odehrávající se tentokrát na střední škole, ve vojenském útvaru nebo v oblastním divadle. Hrají J. Láška, V. Malá, P. Borovec a L. Špíner. Režie R. Bellan.

K. Svoboda – Z. Podskalský – J. Štáidl – E. Krečmar / NOC NA KARLŠTEJNĚ

Legendární muzikál podle stejnojmenného filmu na motivy hry J. Vrchlického o tom, že ani zákaz krále není silnější než láska ženy... V hlavních rolích P. Štěpánek j. h. a M. Sikorová. Režie P. Novotný.

P. Abraham / BLÁZINEC BOŽÍ

Napínavý příběh na motivy románu H. Manna Mládí krále Jindřicha IV. o vzestupu monarchy, kterého historici nazvou jedním z prvních humanistů. V hlavní roli L. Špíner. Režie P. Novotný.

O. Brousek – R. Balaš / DO NEBES!

Zbrusu nový muzikál o prvním českém letci, který se narodil v Pardubicích a doletěl z nich až do Velké Chuchle. 13. srpna 1891 se nad Pardubicemi vznášel balón Victor Hugo, který přiletěl z Prahy, a osmiletému Janu Kašparovi vnutke touhu létat... Hrají Š. Pospíšil, P. Janečková, J. Musil, J. Pejchal, L. Špíner a další. Režie R. Balaš.

L. von Trier / KDO JE TADY ŘEDITEL?

Absurdní a poněkud škodolibá komedie o řediteli, kterého nikdo nikdy neviděl, plná bizarních situací z prostředí, kde jsou peníze až na prvním místě. V hlavních rolích J. Láška a J. Pejchal. Režie A. Keita.

L. Rosten – M. Hanuš PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD

Hudební komedie o záluďnostech studia i výuky cizí řeči v newyorské večerní škole. V titulní roli M. Mejzlík. Režie M. Hanuš.

Z. Dušek / CHYŤTE CHAPLINA!

Autorská inscenace o geniálním filmovém herci. Buřinka, knírek, hůlčička. To je jeden Chaplin. Ale pak je tu ten druhý, kterého moc neznáme... V hlavních rolích J. Hába, L. Špíner, M. Mejzlík a Z. Rumpík. Režie Z. Dušek.

S ČERTY NEJSOU ŽERTY, FOTO J. SEJKORA

NORMÁLNÍ DEBIL 2, FOTO J. VOSTÁREK

PŘIPRAVUJEME NA KVĚTEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

- PÁTEK **2.** 18:00 **S ČERTY NEJSOU ŽERTY**
- PÁTEK **9.** 18:00 **K. Plešková / PŘESTUPNÍ STANICE: STRACH** **DERNIÉRA**
Pohled mezi mladé lidi, kteří nezvládli boj s realitou. Režie Z. Rumpík. Studio LAIK
- SOBOTA **10.** 19:00 **S. Vögel / OKO TYGRA**
Dámská jízda s welcome drinkem! Komédie jednoho herce o krizi středního věku. Hraje M. Němec. Režie J. Nvota. Komorní divadlo Kalich, Praha
- SOBOTA **31.** 19:00 **A. Camus – D. Šiktanc / CIZINEC** **1. PREMIÉRA** **P1**
Působivá oslava člověka, který odmítá lhát sobě i okolí. Režie D. Šiktanc.

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

- SOBOTA **3.** 19:00 **ŠLITROVINY**
Recitál písní J. Šlitra. Připravili R. Škeřík, P. Janečková a L. Špiner.
- SOBOTA **10.** 19:00 **E. Říhová / VOLÁNÍ RODU** **1. PREMIÉRA** **P1A**
Stylizovaný filozofický i humorný pohled na odvěký vztah lidí a zvířat. Režie E. Říhová.
- NEDĚLE **11.** 19:00 **VOLÁNÍ RODU** **2. PREMIÉRA** **P2A**
- PÁTEK **23.** 19:00 **NORMÁLNÍ DEBIL 2**
- SOBOTA **31.** 15:00 **J. Vlčková – P. Jurková / POHÁDKA O TŘECH NÁMOŘNÍCÍCH**
Pro děti od 4 let. Divadlo Láryfáry, Praha

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Byla jsem to nejzakřiknutější dítě, říká o sobě ROMANA CHVALOVÁ

R. CHVALOVÁ S L. MECERODOVOU A Z. DUŠKEM PO PREMIÉRE CHYTĚ CHAPLINA, FOTO: J. SEJKORA

U příležitosti oslav 115. výročí otevření pardubického Městského divadla ocenil ředitel Petr Dohnal 13 současných zaměstnanců za významný přínos divadlu. Mezi pětici oceněných hereček a herců byla ROMANA CHVALOVÁ, která je neodmyslitelnou součástí VČD již více než 40 let. Romana patří mezi skromné a introvertní herce, které když znáte v soukromí, nechápete, jak vůbec mohou jít s kůží na trh, respektive suverénně vystupovat na jevišti. O tom, ale třeba i tom, jak se pražská rodačka z učitelské rodiny dostane k divadlu, a ještě ke všemu do jiného města, jsme si s Romanou povídaly jednou brzy odpoledne po dopoledním představení *Maryši*.

Romčo, VČD bylo tvým prvním divadlem po škole, jak ses sem vlastně dostala? A proč právě Pardubice?

Asi to byla náhoda. Já jsem si vlastně do Pardubic ani netroufla napsat. Nikdy jsem nebyla ten člověk, co by si psal do divadel a někam se snucoval, ale umělecké vedení se přijelo podívat na náš ročník na DAMU – vybrat si herce. Místo pro holku v souboru v té

době neměli, tak mi nabídli alespoň stipendium. V 84. jsem tedy získala na rok stipendium, pak teprve angažmá. Takže tu jubilejně čtyřicítku jsem jako zaměstnanec vlastně ještě neoslavila – divadlo mi zatím počítá 39 a půl roku.

Proč jsi vlastně nezůstala v Praze, kde bys jistě našla uplatnění?

Na škole nás vychovávali v tom,

že nemůžeme chtít rovnou angažmá v Praze, že se máme jít nejdřív někam na oblast takzvaně „vyhrát“. Navíc v polovině druháku nás začala učit (kromě Jiřího Klema a Františka Laurina) Jana Hlaváčová, úžasná herečka, úžasný člověk, pedagožka, která byla naším vzorem, a ta také nezačínala v Praze, ale v Plzni. Dnes je to trochu jiné, mladí můžou už během studia točit, což se za nás moc nesmělo, a pak se jim na oblast nechce. Docela mě mrzí, když občas pražští kolegové mluví o tom, že by nechtěli skončit jako zatrpklí herci někde na oblasti... Já si nikdy nepřipadala ani zatrpklá, ani nešťastná, naopak strašně ráda vzpomínám na těch čtyřicet let v Pardubicích a na to množství krásných rolí, ke kterým bych se nikdy v Praze nedostala. →

Takže tvým hereckým vzorem byla Jana Hlaváčová?

Neměla jsem herecké vzory v pravém slova smyslu, ale koho jsem z hereček nejvíc obdivovala, a to ještě daleko před tím, než jsem šla na DAMU, to byla právě Jana Hlaváčová a pak taky Dana Medřická. Když k nám na školu Jana Hlaváčová přišla (byli jsme její první studenty), bylo jí něco málo přes čtyřicet, vynikající herečka, krásná žena, plná energie, a zároveň až neuvěřitelně skromná. Když nás zvala na svoje představení, tak se nás pak vyptávala: „A nebylo to bílý ...? Neměla jsem to hrát trochu jinak...?“ Ale my k ní vzhlíželi tak, že i kdyby na jevišti jen stála a nedělala vůbec nic, připadala by nám úžasná.

Ty teď vlastně také vedle svého angažmá ve VČD učíš, a to na pardubické konzervatoři.

Ano, ale učím operní zpěváky.

Co přesně je učíš? Hádám, že operní zpěv to nebude.

Učím jevištní mluvu. Mohlo by se zdát, že operní pěvci takový předmět ani nepotřebují, ale mnohdy je potřeba, aby se sám zpěvák nebo zpěvačka na jevišti uvedli. Musí umět mluvit a vystupovat před lidmi, i když zrovna nezpívají. Také mám povinnost hlídat, aby jim bylo

při zpěvu rozumět, což zvládnou, když zpívají česky, ale jakmile začínou italsky, už se trochu ztrácím. (SMÍCH) Pak také učím hereckou výchovu a operní herectví – to mě nejdřív pobavilo, protože jsem sama nevěděla, co to je za pojem, ale ono jde vlastně o klasickou hereckou přípravu. V současnosti operní herci musí podávat úplně jiné výkony než dřív, kdy stačilo, aby se postavili na fořbinu a odzpívali celou operu. Jsem za tu šanci učít vděčná, i protože jsem se tak dostala zpět k opeře, ke které by mě nenapadlo se dobrovolně vrátit. Když jsem jako dítě chodila s rodiči na opery, moc mě nebavily. Ale teď jsem si k nim díky škole našla cestu a objevila trochu jiný svět. A obdivuju, jak jsou některé ty „moje děti“ neskutečně talentované.

Se svými rodiči, kteří byli oba učitelé, jsi tedy chodila do divadla. A už tam tě napadlo, že budeš herečkou?

Nee, já byla to nejzakřiknutější dítě, které se bálo promluvit, říct dobrý den nebo zvednout telefon... Ty impulzy byly vlastně dva – v osmé třídě jsem v Tylově divadle viděla Langerovu Periferii s Jiřím Štěpničkou a Táňou Medveckou a v Městských divadlech Past na myši, obojí z první řady.

To mě úplně nadchlo, vidět všechny ty známé herce takhle zblízka. Po všech těch operách nebo představeních typu Vstanou noví bojovníci, kam nás brali se školou, mě tohle hodně vzalo. A pak mi táta, který učil v hudebce, řekl, ať se jdu podívat na představení jejich dramaťáku Radúz a Mahulena. Další zážitek, i když dnes bych to viděla asi úplně jinak (tehdy patnáctiletý Honza Censký hrál Radúze)... A tak jsem v prváku na gymnplu začala chodit na dramaťák. Nejdřív to byly šiléný muka – předvést něco před ostatními. Příšerně jsem se styděla. Ale pak jsem pochopila, že se můžu za postavu, kterou hraju, krásně schovat, a to mě bavilo. Byla to obrovská úleva a psychoterapie v jednom. A vlastně dodnes mám trochu problém, když mám před diváky vystoupit sama za sebe.

Ano, to říká spousta herců, že na jevišti dokáží vystupovat jen díky tomu, že tam v tu chvíli nejsou sami za sebe. Navíc je určitě lákavé vyzkoušet si chovat se jako úplně jiný člověk...

To je právě to! Nejhorší je hrát postavu, která je mi nejjodobnější. Když je to ale úplně jiný charakter, je někdy těžké přijít tomu na kloub, ale ten proces mě baví mnohem víc. A přesně to se snažím vnuknout svým studentkám a studentům, když mají problém, že se na jevišti stydí – je úžasně, že se v chvíli si vyzkoušet, jak se chová někdo úplně jiný. A když jim řeknu, že jsem se kdysi bála promluvit, tak mi to nevěří, protože jsou zvyklí, že pořád melu. (SMÍCH)

Takže je vidět, že herectví jako psychoterapie opravdu funguje. Probraly jsme, jak ses dostala k divadlu, ale nechtěla jsi být ještě dřív spisovatelkou? Vzhledem k rodičovské profesi?

Chtěla. Jako dítě jsem měla dokonce nástěnku, schovávala jsem si tematické výstřižky a fotky ke všem možným událostem nebo ročním obdobím, abych je jednou mohla dávat na nástěnku a „zdobit“ třídu. Až do osmé třídy jsem byla na učitelskou kariéru plně připravená.

A nejvíc jsem se těšila, že pak budu doma opravovat co nejvíc sešitů, tuhle práci jsem učitelům strašně záviděla! (SMÍCH) Učila jsem panenky, psala za ně úkoly a pak je opravovala (některé byly chytré, jiné mříň), dokonce jsem se u bábíčky pokoušela učit kočky a králiky, ale to nebylo ono, nechtěli psát, tak jsem je aspoň na dvorku trénovala. Sousedí se tím docela bavili, takže vlastně už tenkrát jsem tak trochu hrála divadlo... (SMÍCH)

Nezapadlo tě přece jen někdy, že bys změnila angažmá?

Nás to s Jirkou napadalo jen ve chvílích, kdy to tady v divadle moc neklapalo především kvůli vedení. To už je hodně dávno a posledních 25 let nás to nenapadlo už ani jednou. Samozřejmě kdyby přišla úžasná nabídka..., ale s rodinou už to tak jednoduché není, takže je asi dobře, že ta nabídka nepřišla. (SMÍCH)

Pardubice jsou ti zkrátka souzené... Tvoji první rolí ve VČD byla Robinsonka. Mě ale teď zajímá, která role byla pro tebe první skutečně nejzajímavější hereckou příležitostí?

Milovala jsem Ondínu. Na škole náš celý ročník právě v Ondíně stavoval v tehdejším Realistickém divadle. Bylo to poprvé, co jsme si mohli vyzkoušet profesionální divadlo. Ondínu hrála skvěle Marta Vančurová, která byla ztělesněním víly. A tak, když jsem si přečetla, že já budu hrát Ondínu, polilo mě horko... Rozhodně jsem nebyla víla, ale spíš holka krev a mlíko. Dokonce jsem se kvůli Ondíně a na přání režiséra Oto Ševčíka nechala odbarvit na blond. A některé dialogy si pamatuju dodnes, jinak všechno hned po derniéře zapomínám. Ale měla jsem ráda třeba i Starorůžkovou historii, to byla maďarská hra, taková rodinná sága, kde jsme všichni postupně stárli, co obraz, to jiný věk, bavil mě ten vývoj postavy. Teď mě mrzí, že není místo vzpomínat na řadu dalších rolí, které jsem měla ráda, to už by za ty roky bylo na román. Nebo na ty, u kterých jsem se nejvíc těšila na derniéru (těch našťástí moc nebylo). (SMÍCH)

A co třeba taková Julie, kterou jsi hrála o rok později?

No jáje, tu jsem taky milovala, i když jsem po ní, upřímně řečeno, do té doby nikdy netoužila. Měla jsem Julii zafixovanou jako uvzdychanou nauku. Ale v Michalově pojetí (REŽIE MICHAEL TARANT – POZN. RED.) to byla temperamentní holka, která se dovede vzepít a bojovat za svoji lásku. Byla to tehdy docela slavná inscenace, taková živočišná.

V poslední době během zkoušení scénických čtení v našem cyklu INprojekty na Malé scéně často spolupracuješ s mladými režiséry, kteří přicházejí se současnými tématy. Je to pro tebe obohacující?

Mě moc baví dělat s mladými lidmi. Jsou nezafixení jakýmoli klíší, ale hlavně s nimi člověk mentálně mládne. Já jsem z generace, která je zvyklá na direktivní režijní přístup. Někdy jsme měli z režisérů i strach, ale myslili jsme si, že je to tak v pořádku. Časy se našťástí mění a mladí tvůrci přesně vědí, co chtějí, ale dokážou k tomu herce navést na prosto nenásilnou formou. A hlavně inspirují, umí pochválit, ale zároveň i správně nasměrovat, aniž by herce shazovali. Chovají se ke všem stejně bez rozdílu věku, všem dávají stejné připomínky. Oba INprojekty v loňské sezóně pro mě byly radost, však to víš.

A u obou těch silných příběhů mě nakonec mrzelo, že je nemůžeme hrát víckrát. (PRSTÍČKY SI REŽES A PÁLIS, SPOLUŽIVY – POZN. RED.)

Jak moc je pro tebe při představení důležitá odezva publika?

Publikum dělá představení. Takže to je samozřejmě hodně důležité. Když je pozitivní odezva, tak všichni cítíme, jak moc je to příjemné a hraje se nám o moc lehčeji. Nejde vždycky o to, aby se lidi smáli a podobně, ale my zkrátka poznáme, když s námi lidi takzvaně jdou a dýchají s tím příběhem. Nejhorší je, když víme, že ne. Snažit se to pak jako herec jakkoli přebít je cesta do pekla. Člověk se musí ovládnout a hrát, jak je inscenace nazkoušená. Já si v té situaci vždycky vzpomenu na sebe v osmé třídě a říkám si, i kdyby byl v publiku jediný člověk, kterého představení zasáhne a bude si o něm do druhého dne přemýšlet, tak má naše práce smysl.

Romčo, děkuji za rozhovor a přeji ti mnoho další krásné práce s inspirativními tvůrci i vnímavým publikem! AnŽH

← S K. ŠAFRÁNKOVOU VE SCÉNICKÉM ČTENÍ HRY SPOLUŽIVY, FOTO P. ŠEDIVÝ

↓ S ŘEDITELM VČD P. DOHNALEM PŘI PŘEBÍRÁNÍ OCENĚNÍ, FOTO J. SEJKORA

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

Premiéroví diváci se v sobotu 22. února mohli seznámit se současnou islandskou dramatikou, s níž se na českých divadelních prknech potkáváme poměrně zřídka. Režisér **Petr Novotný** na velkém jevišti Městského divadla inscenoval komedii autorky **Auður Avy Ólafsdóttir TANEC V RODNÉM DOMĚ**, která nabízí pohled na jednu rodinnou sešlost, při níž se postupně odkrývají mnohá tajemství. Nejzásadnější překvapení však přichází až na konec!

Pardubické uvedení výjimečného severského textu je jeho prvním nastudováním v České republice a dle reakcí diváků lze usuzovat, že nepůjde o poslední provedení, neboť Tanec v rodném domě se originálním způsobem (i s využitím tance) dotýká témat, která všichni známe – bez ohledu na to, odkud pocházíme. RaS

JOSEF LÁSKA JAKO SIMON S VERONIKOU MALOU V ROLI JEHO SESTRY MAGDALÉNY A ZA NIMI MARTINA SIKOROVÁ COBY JEJICH NEJSTARŠÍ SESTRA MARTA A JINDRA JANOUŠKOVÁ ZTVÁRNJUJÍCÍ MATKU ELIZABETH

FOTO PETR ŠEDIVÝ

JOSEF LÁSKA, MARTINA SIKOROVÁ, JINDRA JANOUŠKOVÁ, VERONIKA MALÁ A PETR BOROVEC NA POPREMIÉROVÉ DĚKOVAČCE.

JINDRA JANOUŠKOVÁ UŽ NA SPOLEČNÉM SETKÁNÍ PO PREMIÉRE V ROZHOVORU S TATÍNEM PEKY LÁSKY.

VERONIKA MALÁ A MILÉ PODĚKOVÁNÍ OD REŽISÉRA PETRA NOVOTNĚHO.

OSLAVU SI NENECHALI UJÍT ANI PEPA LÁSKA S PETREM BOROVCEM.

ŘADU GRATULACÍ SI BĚHEM VEČERA VYSLECHLA I MARTINA SIKOROVÁ.

PREMIÉRY SE ÚČASTNILI TAKÉ MONIKA NĚMCOVÁ A PETR ČERVENÝ, PO-DEPSANÍ POD CHOREOGRAFIÍ TANEČNÍCH PARTŮ. FOTO PETR ŠEDIVÝ

S Petrem Stančíkem a Radimem Kopáčem O KAFKOVĚ ABECEDĚ

PETR STANČÍK a **RADIM KOPÁČ**, autoři knižního bestselleru *Praha ožralá* a nedávné novinky *Praha kafkovská*, sestavili v loňském jubilejním roce také publikaci *Kafkova abeceda*, jejíž nedílnou součástí jsou podivuhodné kresby vynikajícího výtvarníka Štěpána Mareše (mimořádně kreslí i populární komiksů *Zelený Raoul* nebo *Dezoland*). Knižka s nadhledem a humorem, jež jsou vlastní jak autorům, tak objektu jejich zájmu, a zároveň s úctou k životopisným faktům podává Franze Kafku takřkajíc v kostce.

P. STANČÍK A R. KOPÁČ, FOTO T. BOUČKOVÁ, ČESKÝ ROZHLAS

Jak vznikala kniha *Kafkova abeceda*, se zeptám nejen publicisty a kritika Radima Kopáče, ale hlavně spisovatele Petra Stančíka (který do klenotnice české literatury přispěl mimo jiné romány *Mlín na mumie*, *Nulorožec*, *Pravomil*, *Zasvěcení temnotou* a dlouhou řadou knih pro děti, např. interaktivní tajuplnou pohádkou *Mrkev ho vcucla pod zem* nebo sérií knížek o jezevci Chrujdovi).

Jak vás napadlo „formátovat“ informace o Franzi Kafkovi do abecedy?

R. K.: Byla tady v roce 2024, hned dvě výročí najednou: jednak Kafkovy smrti, jednak prvního vydání *Nezvalovy Abecedy*. *Abeceda* je věčná i vděčná. Ta *Kafkova* i jakákoli jiná.

Jak jste pak tuhle formu naplňovali? Strkali jste předem určená témata do písmenek, nebo jste se

od písmen spontánně odráželi a následně revidovali, co chybí a co se opakuje? Nebo ještě jinak?

P. S.: Nejprve jsme si vytipovali nejdůležitější kafkovská témata, a pak jsme je rozstrkávali do písmenek abecedy. Přitom jsme mysleli na to, aby to fungovalo třeba i v němčině. *Abeceda* má svou magii a nemohu se zbavit pocitu, že některá písmenka si ta svoje témata přitahovala jako magnetová hora kolempující koráby.

Kladly některé litery odpor?

P. S.: No jémine. Hlavně Q, X a Y. A některá tam úplně chybí, protože ani nemohou být. Česká abeceda je snad nejdělsí na světě, má celkem dvačtyřicet písmen, a na mnohá z nich žádné slovo nezačíná. Znáte třeba něco na Ě? A na Ů už ůbec, totiž ůbec.

Jak se v celé té skládačce ocitl výtvarník Štěpán Mareš?

R. K.: Docela jednoduše. Pověděl jsem mu o tom. A nabídl spolupráci. Možná trochu i proto, aby rozehnal chmury, co na něj sedly poté, co ho vyhodili z Reflexu a rok nato z Fora 24.

Kreslil obrázky k hotovým textům, nebo jste se inspirovali obousměrně?

R. K.: Nejdřív jsme napsali, pak Štěpán kreslil. A diskutovali jsme spoustu motivů, detailů. Třeba jak vlastně vypadal Pražský hrad v létě 1919, kdy na něj z Riegrových sadů koukal Kafka se svou milou Julíí Wohryzkovou.

Pane Stančíku, jak obvykle probíhá vaše spolupráce s Radimem Kopáčem? Máte rozdělené úkoly, nebo se vzájemně doplňujete, přetahujete, přihazujete si a tomu podobně?

P. S.: S Radimem jsme naladěni na stejnou vlnu, ale zároveň jsme každý úplně jiný. Podle toho si taky rozdělujeme práci. Radim je více progresivní, já zase spíše konzervativní, on má rád víno, já se umím vpíjet i do piva, ale na tom nejdůležitějším se shodneme: podstatou vesmíru je princip slasti skrze vnímání krásy.

V jednom rozhovoru jste se zmínil, že Kafkovy knížky pokládáte za skvělé čtení pro mládež. Co vás k tomu vede?

P. S.: Já sám jsem začal číst Kafku ve svých dvanácti letech, čili v době, kdy jsem přečetl všechny romány Julese Verna. Tehdy to byl pro mě mnohem větší zážitek, než když čtu Kafku dnes. Snad je to tím, že Franz Kafka nikdy nepřijal otěže dospělosti, dokonce raději

umřel na tuberkulózu, než aby dospěl a založil si rodinu. Sám sebe takto analyzoval ve svém nikdy neodeslaném Dopisu otci.

V předposlední kapitole Kafkova abecedy píšete, že u nás Zámek (potažmo Kafka) až do 50. let moc populární nebyl. Následuje věta: „Po Liblicích pak bylo líp.“ Napadá mě trochu nekorektní otázka, jestli a) předpokládáte všeobecné čtenářské povědomí o „liblické konferenci“, anebo b) jste ji v knížce měli jako heslo (možná přímo pod písmenem L), a potom při korekci vypadla (protože musela ustoupit úvaze o zařazení Franze Kafky do kánonu světové literatury)?

R. K.: Liblice z konce května 1963 jsou dávno v kánonu. A nejenom tom kafkovském. To je rovnou bod kulturního obratu. A nejenom tady – možná rovnou ve středoevropských souvislostech. Navíc v roce 2008 měly Liblice repete. Neznat dneska Liblice, to je jako neznat Východočeské divadlo Pardubice! A pokud by někdo přece jen neznal, pak má díky Kafkově abecedě pobídku, aby poznal.

V kapitole o Procesu píšete, že uprostřed první světové války se mu lidé smáli stejně jako Chaplinově grotesce Easy Street. „Než hrůzy komunismu a nacismu ten smích navždy proměnily v kostěný škleb.“ A co dnes, když nové hrůzy všude zejí?

P. S.: Dnes, kdy „vymknuta z kloubů doba šílí“, Kafkovy texty konečně dostávají ten pravý švunk!

Vřelé díky za rozhovor a brzy na shledanou!

Oba pánové totiž přijali naše pozvání na besedu a autogramiádu po literárním stejnojmenném pořadu KAFKOVA ABECEDA, ve kterém vystoupí Eliška Jechová, Alexandr Postler, Jiří Šlupka Svěrák a Michal Przebinda. Ve středu 23. dubna od 19 hodin v Poediu v klubu. JaP

↑ J. ŠLUPKA SVĚRÁK A M. PRZEBINDA V POETICKÉM VEČERU KLAUN V ÚŽASU, FOTO J. SEJKORA

↓ F. KAFKA OD ILUSTRÁTORA Š. MAREŠE Z OBÁLKY KNIHY KAFKOVA ABECEDA

SBOHEM, MARYŠKO!

Je to vždy smutné, když končí kvalitní a neobyčejná inscenace, jakou je, a to musím zcela neskromně přiznat, naše MARYŠA. Citlivě, a přitom zcela moderním způsobem upravená a zrežirovaná Maryša Kashy Jandáckové přesně splnila naše očekávání, když jsme v dramaturgickém plánu uvažovali o české klasice, která by k divákům dokázala promlouvat současným divadelním jazykem. Jak vyplývá z několika otázek, které jsem položila části hereckého obsazení, všem se nám bude těžko loučit. Divadlo je v tomto ohledu nemilosrdně pomíjivé, zbydou nám je vzpomínky, ale zato krásné. Nezbyvá než věřit a těšit se, že brzy přijde podobně inspirativní zkoušení a vznikne další skvělá inscenace. (A možná, že se to s Kashou Jandáckovou povede už příští sezónu, ale psst!)

- 1** Jak se ti bude s Maryšou loučit? Bude se ti stýskat, nebo to bude úleva od náročné inscenace?
- 2** Co máš na inscenaci Maryša nejradši? Která/é situace jsou tvými nejoblíbenějšími a proč?
- 3** Co bys Maryše, až ji budeš hrát skutečně naposled, vzkázal/a na rozloučenou?

ELIŠKA JECHOVÁ (Maryša)

- 1.** Myslím si, že šlo o povedenou inscenaci. Nedávno skončila víc než půlroční pauza, kdy jsme Maryšu vůbec nehráli, a oprašovací zkouška byla hlavně o tom si všechno znovu navnímat. Teď jsme se k tomu, myslím, všichni dostali, a už to zase pustíme. Ale to je život.
- 2.** Nemůžu říct, že jsem hrála Maryšu, spíš šlo o její část. Nicméně myslím, že jsem se v ní teď začala více zabydlovat. S odstupem mi přijde, že některé věci mohou působit přirozeněji a čistěji než po premiéře, ale také to může být jen můj pocit. Mezi mé oblíbené scény určitě patřila honička v lese v druhé polovině,

protože mám ráda adrenalin, a tady ho velmi podpořila i kapela, která byla klíčovou složkou celé inscenace. Významný pro mě byl také předsvatební dialog s Vávrou.

3. Můj vzkaz inscenaci? – „Užijte pár posledních repríz a doufám, že se na tebe nezapomene.“

MARTINA SIKOROVÁ (Maryša)

1. Stýskat se mi asi nebude, ale asi budu někde v sobě mít takovou tu hezskou vzpomínku. Především asi na fajn zkoušení.

2. Rozdělení role Maryši mezi dvě herečky mi přijde jako super myšlenka. Dále mám ráda, když zpívám písničku na svatbě, protože mě baví snažit se napodobit „halekačky“, jak si tehle způsob zpěvu pojmenovávám, nevím, jak se nazývá správně. A ještě, když se přestanu bát, tak je prima „pád do vody“... tímto děkuji svým zachráncům, oni vědí...

3. Že mě úplně rozciluje, jestli jako fakt neměla jinou možnost, pokud chtěla zůstat „svobodná“... a že je podle mě statečná a silná a... Děkuju.

JOSEF LÁSKA (Vávra)

1. Zprvu pro mě bylo těžké smířit se s tím, že tato moje milovaná inscenace bude končit, ale pak jsem si uvědomil, že takový je prostě provoz divadla. Samozřejmě si myslím, že by se pro Maryšu ještě našlo místo v našem repertoáru, ale tak to prostě je. Něco končí a něco nového začíná. Nicméně, bude mi smutno.

2. Bude to znít sebestředně, ale baví mě moje role jako celek. Ten náhled do násilnické a manipulativní mysli je svým způsobem vzrušující. Na dvě hodiny můžu být člověkem, kterým bych za normální situace opovrhoval, ale během představení ho chápu a baví mě.

3. Mám tě rád, Maryšo!

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL (Francek)

1. To, že se budu muset s touto inscenací loučit, mě už teď bolí u srdce. I když jsem asi tušil, že to reprízovostí nebude Sluha dvou pánů z Národního, pořád jsem v to trochu doufal. Bude se mi stýskat? Bude.

2. Maryšu mám rád celkově, prostě je to pro mě nějakým způsobem osudová inscenace. No a s takovými kolegy je to ještě osudovější. Kupříkladu hádka s Vávrou v hospodě. Nejenže je to parádně vyostřená situace se skvělým textem, ale tam dokonce hraji jak po boku držitele Thálie, tak i velkého šéfa zároveň.

3. Ať není smutná, smutní budeme my. →

↘ E. JECHOVÁ, M. SIKOROVÁ A J. LÁSKA V INSCENACI MARYŠA

↑ J. LÁSKA A E. JECHOVÁ

← M. SIKOROVÁ

FOTO M. HANČOVSKÝ

PETR DOHNAL (Lízal)

1. Určitě se mi bude stýskat, protože jsem po delší době měl dramatickou roli, která mě moc bavila. Je to postava, která má svůj vývoj, a byla radost ji vytvářet s mladou režisérkou. Velice mile mě překvapilo, jak byla inscenace pěvně postavená, což se ukázalo, když jsme ji hráli po více než půlroční pauze a vůbec nebylo těžké si během jedné zkoušky na vše vzpomenout.
2. Nejraději mám absolutní koncentraci všech účinkujících před představením. Už korepetice mají soustředěnou atmosféru a člověk lehce vpluje do představení. Mou oblíbenou scénou je hospoda, která má postupně velkou gradaci.

3. Ať žije dál na českých jevištích a je stále moderní a srozumitelná!

JINDRA JANOUŠKOVÁ (Lízalka)

1. Pokaždé, když končí výjimečná inscenace, je mi to moc líto. S inscenací končí vztah s režisérem, film vzpomínek a zážitků ze zkoušení. Divadlo je bohužel pomíjivé. Občas si někdo vzpomene, ale za rok už po inscenaci nešťekne ani pes. Ale s tím se počítá a herec se může jen těšit, že další práce tento smutek nahradí.
2. Moje postava Lízalky je velmi krutá, a já si v tom nelibuju. Ale moc ráda se dívám na konec představení, kdy Vávra – Pepa Láška – umírá. Je v tom úžasný a vždy

do toho dává vše. No a Martinka jako Maryša, to skvěle ukončí.

3. Maryša je nesmrtelná hra a já jí přeji, aby zazářila nejen po celé Evropě, ale na prknech celého světa.

LUDMILA MECERODOVÁ (Strouhalka)

1. S Maryšou se budu loučit opravdu těžce, protože je to pro mě mimořádná inscenace. Jsem šťastná, že jsem v ní mohla hrát. Takže stesk...
2. Mám ráda celou inscenaci a pochopitelně hodně moc svůj výstup s Maryšou mladší.
3. Maryšo, díky za krásný kousek života s tebou! Jsi top!

AnZH

Láskovi jsou už čtyři!

5. únor bude pro **ELIŠKU** a **JOSEFA LÁSKOVY** navždy výjimečným datem v kalendáři. 5. února 2025 se jim narodil syn Jonáš. Eliška, Pepa a jejich prvorozená dcerka Mariana mají tedy další Lásku do party. Šťastné rodince přejeme pevně zdraví a gratulujeme!

RaS

Rumcajs a Nezmaři na Kunětické hoře

Letní scéna VČD na vyhlídce hradu Kunětická hora letos nabídne nejen představení domácího souboru – komediální muzikál **Noc na Karlštejně** s Petrem Štěpánkem v roli Karla IV. a oblíbenou pohádku pro celou rodinu **S čerty nejsou žerty, ale taky dovozové akce, které rozšíří nabídku jedinečných večerů pod hvězdami.**

Letošní plenérovou sezónu na rondelu zahájí v pátek **6. června** koncert folkové kapely **NEZMAŘI**. Stálíce na českém hudebním nebi byla založena počátkem roku 1978 původně jako scénická kapela Divadla dramatických textů s půvabnou zkratkou DDT, působící pod ochrannými křídly Jihočeského divadla v Českých Budějovicích.

Nezmaři se však brzy osamostatnili a začali se s úspěchem zúčastňovat různých přehlídek.

V 90. letech se skupina zprofesionalizovala a postupem času se stala jednou z funkčně nejstarších kapel české folkové scény. Jejich tvorba se posunula od převzatých skladeb světových folkových celebrit, opatřených vlastními texty, až k téměř výhradně vlastní produkci písniček, doplněných tu a tam o příspěvky spřátelených hudebníků a textařů.

Skupina Nezmaři je charakteristická vícehlasým vokálem

s doprovodem akustických nástrojů. Za léta aktivního koncertování posbírala všechna ocenění, která se v tomto žánru udělují. Kromě plzeňských Port je také držitelkou dvou Zlatých klíčů. Tato prestižní cena se uděluje pro nejlepší skupinu roku v kategorii Folk&Country. Na svém kontě mají 16 samostatných CD a 2 DVD.

Předskokanem našich divadelních představení bude pak pohádka **LOUPEŽNÍK RUMCAJS**, kterou herci litvínovského Docela velkého divadla na vyhlídce odehrají v neděli **8. června**.

Pohádka na motivy slavných knížek Václava Čtvrťka přivádí na scénu oblíbené postavy – Rumcajse, Manku, Starostu Humpála, Vodníka Voříšovečka, Vílu Andulku, Knižepána s paní Kněžnou i hubatou Anku a Straku zlodějku. Příběh o tom, jak se ze slušného jičínského ševce stane loupežník, jistě potěší všechny malé diváky, pro které je hodinu před začátkem cestou na hrad připraven zábavný program se sladkou odměnou na závěr!

Vstupenky na všechna letošní plenérová představení jsou již v prodeji!

RaS

LOUPEŽNÍK RUMCAJS

Nový Genius smíchu JIŘÍ LÁBUS

J. LÁBUS S CENOU GENIA SMÍCHU 2025, FOTO M. KLÍMA

25. ročník GRAND Festivalu smíchu je zdárně za námi. Mezi osmi předanými oceněními je jedno zcela výjimečné, neboť vychází z hlasování třiceti divadelních teoretiků a odborníků, kteří udělují Cenu Genia smíchu. Za svůj nezaměnitelný humor, osobitý herecký styl a mimořádný talent pro improvizaci ji letos převzal skvělý herec JIŘÍ LÁBUS. Zařadil se tak do plejády významných osobností, které se zapsaly do dějin komediálního žánru a již obdržely tuto cenu, jako například Jiřina Bohdalová, Zdeněk Svěrák, Jiří Suchý, režisér Jan Borna, Bolek Polívka, Jan Vodňanský či Jan Schmid, režisér a zakladatel Studia Ypsilon, kde Jiří Lábus už přes čtyřicet let hraje. A právě tam jsem se s ním sešla, abychom si popovídali o humoru, o divadle, ale jak se ukázalo, i o vážnějších věcech.

Jiří, narodil jste se do středostavovské rodiny z pražských Vinohrad, a přestože máte divadlo a komediantství v genech, kde se to vzalo ve vaší rodině? Kdy jste se rozhodl stát hercem?

V pěti letech. To jsem viděl loutkovou pohádku a byl jsem tak uchvánený, že jsem si řekl, že budu hercem. A od pěti let jsem za tím šel, přestože rodiče byli úplně jiné profese; otec architekt, maminka

zdravotní sestra, ani prarodiče neměli s divadlem nic společného. Nevím, kde se to vzalo, prostě to tak vzniklo. Ještě jsem měl jako koníčka malování, po tátovi. Šel bych na konzervatoř, ale v té době nebyla herecká, jenom taneční a hudební. Tak jsem dělal zkoušky na výtvarnou školu, kam mě nevzali. Nezbylo než jít na gymnázium, které pro mě vůbec nebylo. Naštěstí jsem, tehdy ještě po

třech letech, prolezl s oděnýmima ušima a šel jsem na divadelní fakultu studovat herectví.

Někde jsem četla, jak říkáte, že humor se nedá naučit, s tím se člověk musí narodit. Věděl jste už jako dítě, že když něco děláte nebo říkáte, že to je vtipné?

Já jsem rád chodil s rodiči na návštěvy, kde jsem říkal nějaké blbosti a lidé se smáli. A já byl na vrcholu blaha. Když jsme přišli domů, matka se do mě pustila: „Dělal jsi tam takovou ostudu, příště už nikam nepůjdeš. Jenom ostudu tam děláš...“ I ve škole jsem miloval, když jsem řekl nebo udělal nějakou „kravinu“ a celá třída se smála. Ve mně toto bylo zakódované už od dětství.

Máte stále ještě rád, když se publikum směje?

Většinou hraju v komediálních

hrách. Když se publikum směje, tak vidím, že humor k nim dolehne a baví je to. A pro mě je to vlastně odměna za představení.

Nemám moc ráda slovo bavič, ale vy jste ten typ herce, který lidi opravdu baví. A to je hodně těžká disciplína. A pak si vás diváci vybavují jako herce záporných rolí, a nemyslím tím jenom Rumburaka. Je nějaká poloha, kterou jste si nevyzkoušel, nebo role, která ještě nepřišla?

V životě jsem nepsal o nějaké roli, protože kdybych snil a nepřišlo to, tak by mě to mrzelo. Mám rád, když naopak přijde role, kterou nečekám. Třeba mám moc rád Antona Pavloviče Čechova a měl jsem možnost v jeho hrách dvakrát účinkovat. Ne tady, v Ypsilonce, ale jednou na Palmovce a pak v Národním divadle. To jsem velmi přivítal. Jako hostující herec jsem byl Osip v Platonovi a Jepichodov ve Višňovém sadu. Nebo třeba v pětadvaceti letech jsem hrál Macbetha. A taky jsem měl rád, to už je hodně let, Play Strindberg v Ungeltu.

Pro mě jste jakýmsi prototypem věrnosti. Přes čtyřicet let hrájete v Ypsilonce, kam jste nastoupil hned po škole, tehdy ještě divadlo sídlilo v Liberci. Několik desítek let jste věrní kamarádi a kolegové s Oldřichem Kaiserem, ať už na divadle, nebo to bylo v televizi či v rozhlasu. Tluchofovi (ROZHLASOVÝ SERIÁL IMPROVIZOVANÝCH MIKROKOMEDIÍ VYSÍLANÝ OD ROKU 1991 – POZN. RED.) už skončili, nebo je ještě děláte?

Ano, to pořád ještě děláme. Marge v seriálu Simpsonovi dabují 33 let, Já pro děti dabuji 45 let!

Když se pouštíte do nějakého nového projektu, napadne vás, že by to mohlo trvat tak dlouho? Že je to běh na dlouhou trať?

Vůbec! Já myslel, že Tluchořovic rodinka bude mít pár dílů a pak to zanikne. Nebo když jsme začínali dělat Já a Hele či Simpsonovi, v životě by mě nenapadlo, že by to mělo tolik dílů nebo repríz.

Neměl jste někdy pocit, že byste chtěl odejít? Ať už z domovského divadla, či z jednoho ze zmíněných projektů? Že už bylo dost?

Ne, nikdy. A co se týče Ypsilonky, já jsem si rád zahostoval, baví mě hrát s jiným souborem, ale nakonec jsem se vždy rád vracel. Jsem tu doma.

Bavili jsme se o smyslu pro humor, kterým oplýváte. Ale čeho si na vás vážím ještě víc, je schopnost improvizace. Adekvátně a vtipně reagovat, možná už předjímat, co řekne kolega, být vynalézavý... S tím se člověk fakt musí narodit.

S improvizací jsem se potkal v Ypsilonce, která s ní pracuje, poetika divadla je na ní založená. Nejvíc to bylo v pořadech Večery pod lampou nebo Večery na přídanou. Když vzniká představení, tak sice máme scénář, někdy jenom bodový, ale situace vznikají i z okamžitých nápadů, na základě toho se improvizuje, rozvádí se to, pak zapisuje a nakonec fixuje. Trochu jiná práce je, když jsme s Oldou Kaiserem dělali Tluchořovy, to je založené jenom na improvizaci, tam není dopředu napsané ani písmenko, jenom si řekneme téma a jak to asi skončí. A také Ruská ruleta s tím pracovala – za dvě minuty jsme museli vymyslet vtipnou scénku.

Vůbec si neumím představit, že bych to mohl dělat s někým jiným. S Oldou se známe čtyřicet let, jsme na sebe napojení. Hráli jsme spolu sedm let v Ypsilonce a ještě teď máme několik představení v Kalichu, například Dona Quijota, Žena pod pultem 2: Pult osobnosti.

Pamatují si vás v projektu Ivánku, kamaráde, můžeš mluvit? aneb Tak mi ho teda vyndej, který byl v rámci GRAND Festivalu smíchu v Pardubicích. A to se čtvrtníčkem už zase hráme. Měli jsme několik let pauzu a teď jsme se k tomu vrátili.

Myslíte, že historky o korupčních aférách ve sportu jsou stále aktuální?

To ano, mění se tvář, jména, ale ty situace se cyklicky opakují.

Vaše kariéra byla ověněna mnoha cenami. Jste držitelem Ceny Thálie, máte dva České lvy. A vedle nich se zařadila soška Genia smíchu. Víme, nemá to tu váhu, ale předpokládám, že vám to udělalo radost.

Samozřejmě! Festival smíchu, který děláte v Pardubicích je ojedinelý a je to velká škoda. Protože at je to, jak chce, většina diváků chodí raději na komedie. Mají v životě hodně starostí a komedie jim pomůže přežít těžké chvíle. Je radost vidět rozzářené publikum, které na dvě hodiny zapomene na své problémy. Je to až léčivé. Jsem rád, že ten festival tolik let úspěšně funguje. Ono udělat dobrou komedii není vůbec legrace. Několikrát, hned v těch prvních letech festivalu jsem byl jeho hostem.

Říkáte, že vy sám ale na komedie moc rád nechodíte.

Ne, já mám v soukromí rád humor až trochu na hranici, či za ní. Například vždy mě dostane jedna slavná scéna ve filmu Lásky jedné plavovlásky. To, když Brejchová přijde do bytu rodičů Pucholta, ta scéna v posteli mě vždy pobaví. Nebo mě dovede rozesmát Mr. Bean.

Ano, a to už se dostáváme do kategorie trapna.

Ano, přinesl. To je velmi těžká disciplína. Už Zdeněk Hořínek napsal studii Trapno jako estetická kategorie. Ale k té komedii – že bych je vyhledával, ani ve filmu ne. Buď jdu na horor, nebo na nějaký psychologický film. Například v poslední době se mi líbily Vlasy. Ještě se těším na Rok vdovy a Američanku. A když jdu do kina na zahraniční filmy, tak jdu za hercem. Mám rád Jacka Nicholsona, Al Pacina, Dustina Hoffmana, to jsou herci asi už za zenitem, ale já oceňuji jejich výrazné herecké výkony. Ale teď mám dva zážitky. Viděl jsem filmový záznam britského představení Váňa. V nové verzi Čechovovy klasiky hraje všechny postavy →

jediny herec – Andrew Scott. S ajfrem a jednoduchostí, v současné kuchyni. A je to dokonalé! A pak pražské představení v Ungeltu Brácha. Je to fantastická hra, kde excelují tři herci – Igor Orozovič, Marek Němec a Veronika Khok Kubařová. To mě asi v posledním roce nejvíc zaujalo.

Hráte v Národním divadle, ve velkém prostoru, v menší Ypsilonce jste skoro denně, často hrajete v komorní Viole. Dabujete, improvizujete, natáčíte v rozhlasu. Co z toho je vám nejbližší? Kde se cítíte nejvíc doma?

Já si z každého toho projektu či představení něco ukousnu, vezmu něco, co mě zajímá, co mě chytne a táhne mě to tím večerem. Třeba Prodanou nevěstu jsem hrál čtyři sta sedmdesát krát. Teď jme to oprášili a hrajeme v jiném obsazení. A vždy to musíte hrát jako poprvé. Pokaždé jsou tam jiní lidé, to vám dodá energii, že začínáte to představení jakoby od nuly, od začátku.

Když hrajete nějaký titul mnoho let, vnímáte, jak se proměnilo publikum? Cítíte jinou atmosféru?

Myslím, že trochu jo. Dřív jsem měl pocit, možná jsem staromilec, že diváci jsou víc vzdělaní. Mám jednu zkoušku – když hrajeme Prodanou nevěstu, tak asi dvacet minut po začátku se ptám jako Kecal: „Kdo má dneska dozor?“ A kolega říká: „Sabina.“ A to hned poznám, jaké bude publikum. Protože lidi vědí, že Sabina byl udavač, ale ví to jenom pár diváků, někdy se zasměje půlka sálu, jindy tři lidi, někdy nikdo. A na základě tohoto lakmusového papírku poznám, jaké publikum ten den přišlo.

Co teď připravujete, nebo jste naposledy nazkoušel?

Ano, mám novou věc, naposledy jsem dělal projekt mimo divadlo v Rudolfinu. Je to Jonathan Livingston Racek, přepis novely Richarda Bacha. A je to propojení

žánrů – tance, hudby a slova, účinkují tam muzikanti z České filharmonie a šest tanečnicků souboru Dekkadancers.

Je až neuvěřitelné, jak široký je váš záběr!

Mě právě baví, že dělám všechny ty věci – divadlo, rozhlas, dabing. Že je to pestré. Třeba když mi nabízejí nějakou roli ve filmu, tak nikdy nechci hrát podobnou roli, jakou jsem už hrál v jiném snímku. Snažím se, aby divák měl na mě vždy jiný pohled.

Takže jste se nedostal do „hereckého šuplíku“.

Jestli ano, to nevím, ale bráním se tomu.

A já myslím, že úspěšně. A když tedy nemáte moc rád komedie, co třeba humoristická literatura?

Taky moc ne. Ale teď jsem natočil fantastickou knihu Roalda Dahla Můj strýček Oswald. Pro dospělé. Když jsem si to připravoval, říkal jsem si, že kdyby to napsal dnes, tak ho feministky upálí, vzplnul by jako Hus. Jak se to začalo natáčet, byla tam taková mladá technička a já jí říkal, že jsem se na tom dobře pobavil. A ona řekla: „No jo, ale je to spíš pro mužský.“ A pak je tady ještě Woody Allen. Jeho knihy jsem moc nečetl, ale filmy znám a mám rád. I když to vlastně není úplně legrace, spíš hodně hořký, černý humor.

Tak ať vás humor neopouští, ať už laskavý, nebo černý, prostě jakýkoliv. Je to hodně potřeba.

Děkuji za rozhovor.

JaU

↓ J. LÁBUS A JEHO PŘÍPITEK NA ZÁVĚR GRAND FESTIVALU SMÍCHU 2025, FOTO M. KLÍMA

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

Tentokrát se přesuneme v čase o 60 let zpátky do roku 1965, konkrétně do 29. dubna, kdy měla v Pardubicích premiéru inscenace detektivní komedie **OSM ŽEN** francouzského dramatika **Roberta Thomase**.

Hra rozehrává situaci jako vystříženou z detektivek Agathy Christie: zasněžená venkovská usedlost dočasně odříznutá od vnějšího světa, pán domu je po ránu nalezen v ložnici s dýkou v zádech a v domě zůstává osm žen: manželka, dvě dcery, tchýně, švagrová, hospodyně, komorná a sestra. Všechny měly samozřejmě motiv, všechny měly příležitost, všechny jsou podezřelé z vraždy...

Zábavný text na prknech Městského divadla inscenoval režisér **Evžen Kubíček**, jenž si do obsazení vybral hvězdy tehdejší dámské herecké šatny, jejichž jména se nesmazatelně zapsala do historie VČD – **Valerie Kaplanová, Ivana Bílková, Irena Poledníková, Eliška Kuchařová, Anna Ferencová, Věra Farová, Bohumila Dolejšová** a **Jarmila Derková** (matka našeho kmenového režiséra Petra Novotného). RaS

J. DERKOVÁ (BLANKA) A I. POLEDNÍKOVÁ (LUISE)

V. FAROVÁ (AUGUSTA)

A. FERENCOVÁ (GABI), I. BÍLKOVÁ (CHANELOVÁ), B. DOLEJŠOVÁ (KATKA)

V. KAPLANOVÁ (BABI)

FOTO M. TŮMA

DĚTSKÝ DEN V DIVADLE

Účelem **Světového dne divadla pro děti a mládež** je vyjádřit podporu dětí a mládeže a uznání jejich práv na umělecké a kulturní obohacení, zejména prostřednictvím divadelní kultury. Jde o celosvětovou akci vyzdvihující významnou

úlohu, kterou může divadlo sehrávat v životech svých mladých diváků a tvůrců. Tento den se každoročně slaví 20. března již 25 let. Rádi bychom si letos tento svátek připomněli, i když více než o měsíc později, a to v neděli 27. dubna,

kdy ve 13 hodin otevřeme Městské divadlo dětem a jejich rodičům. Především pro děti (školního i předškolního věku) máme připraven přibližně dvě hodiny dlouhý zábavný program v prostorách celého divadla. Děti zde budou plnit různé úkoly, hravou formou se tak seznámí s jednotlivými divadelními profesemi. Rodiče je mohou doprovázet, anebo se také aktivně zapojit a plnit úkoly pro dospělé. Vyvrcholením celého programu pak bude možnost vyzkoušet si výsostnou divadelní profesi, a to heřectví na velkém jevišti.

DĚTSKÝ DEN pro návštěvníky připravují členové **Mladého divadelního studia LAIK** při VČD pod vedením svojí dramaturgyně **Kristýny Pleškové**. Kapacita této akce je omezená, proto s nákupem vstupenek příliš neotálejte! AnZH

✂ MOMENTKA Z JEDNOHO Z MINULÝCH DĚTSKÝCH DNŮ V DIVADLE, FOTO J. SEJKORA

Lektorské programy a workshopy

Východočeské divadlo od roku 2023 nabízí novou aktivitu – **LEKTORSKÉ PROGRAMY A WORKSHOPY**, které doprovázejí představení pro školy a další divadelní akce určené veřejnosti. Jejich cílem je navázat užší propojení mezi divadlem a divákem, aby si lépe porozuměli.

FOTO P. ŠEDIVÝ

Pomocí umělecko-vzdělávacích programů vytváříme prostor pro dialog, reflexi a hlubší pochopení divadelního umění. Tyto aktivity pomáhají divákům přiblížit divadelní tvorbu, posílit jejich vztah k inscenacím a podpořit jejich zájem o divadelní kulturu. Stručně řečeno, naším cílem je, aby diváci odcházeli z divadla nejen s nezapomenutelným zážitkem, ale také obohaceni o nové poznatky.

Programy slouží jako úvod i reflexe k jednotlivým představením a jsou určeny především žákům základních a středních škol. Pro veřejnost připravujeme workshopy a dílny spojené s konkrétními akcemi.

Na přání dokážeme vytvořit i tematické programy na míru a realizovat je přímo na místě. Součástí nabídky jsou také metodické listy, které mohou obohatit další práci s tématem.

Pokud chcete divadlo zažít jinak než z hlediště, naše programy jsou tou správnou volbou. Přinášíme zážitek, který kombinuje vzdělání, zábavu a osobní prožitky. Umožníme vám nahlédnout za oponu a objevovat divadlo z nových perspektiv.

Ať už jste pedagogové hledající smysluplný program pro své žáky, nebo organizátoři kulturních akcí, naše workshopy a lektorské

programy vám přinesou inspirační a nezapomenutelný zážitek. Přizpůsobíme se vašim potřebám a tématům – neváhejte kontaktovat obchodní oddělení VČD – 466 616 432, obchod@vcd.cz. Přijďte s námi prohloubit svůj vztah k divadlu a odněst si nejen nové poznatky, ale i nevšední zážitky.

Naše lektorky – **Kateřina Dojčánová, Barbora Lohniská**

a **Kristýna Mlatečková** – jsou absolventkami oboru Dramatická výchova na Divadelní fakultě Akademie múzických umění v Praze. Díky svému pedagogickému vzdělání, lásce k divadlu a aktivnímu působení v oboru mají nejen odborné znalosti, ale také schopnost přiblížit divadelní umění mladým lidem. Jejich věk a energie navíc usnadňují komunikaci s žáky i studenty a činí programy atraktivními a inspirativními. KrM

Boj o POHÁR THÁLIE pokračuje

V minulém roce se skutečnými už dva **golfové turnaje o Pohár Thálie** mezi týmy divadelníků a diváků. „Pro členy obou družstev je charakteristické, že milují jak divadlo, tak golfovou hru. Střetnutí se uskutečnila v příjemném prostředí golfového hřiště v Lázních Bohdaneč a zatím pokaždé vyhráli diváci, byť v posledním utkání bylo jejich vítězství velmi těsné. Myslím si ale, že důležitější než výsledek je vždy příjemná a veselá atmosféra celého dne,“ říká ředitel turnaje o Pohár Thálie **Jan Kislinger**.

Z přátelských golfových utkání se již stává tradice. Další se uskuteční **28. dubna** opět na bohdanečském hřišti. „Z obou táborů mám informace, že se aktéři utkání velmi pečlivě připravují, že ani jedno mužstvo nechce prohrát. U všech se zvýšil počet tréninkových hodin, upravil jídelníček i pitný režim,“ s úsměvem prozrazuje Jan Kislinger.

Nápad golfových utkání mezi herci a diváky oslovil i bývalého člena souboru VČD **Martina Mňahončáka**, který nyní působí převážně na svém rodném Slovensku, na turnaj se svými kamarády se ale do východních Čech rád navrátí. „Martin je vášnivý hráč golfu a jistě bude velkou posilou. Tou ale určitě bude i herec Divadla F. X. Šaldy

z **Liberce Zdeněk Kupka**. Ano, věhlas těchto střetnutí již překročil hranice Pardubicka a dostává se do povědomí i jiným hercům-hráčům golfu. Píllí divadelního mužstva ale stále zůstávají **Petra Janečková, Ladislav Špiner** a jejich dcera **Karolína**,“ upřesňuje Jan Kislinger.

Divácké mužstvo sází na osvědčenou vítěznou sestavu, která bude jistě chtít dosáhnout hattricku.

Pohár Thálie je mezi utkáními, která jsou přístupná i pro veřejnost, vystaven ve foyer divadla.

„Organizátorům turnaje bych chtěl za jeho přípravu velmi poděkovat. Oceňuji, že se vždy snaží přijít s něčím novým, čím všem účastníkům zpřijemní jak samotnou hru, tak i čas společně strávený na hřišti a následně i v klubovně,“ uzavírá **Jan Kislinger**. RaS

↓ KAPITÁN DIVADELNÍHO MUŽSTVA, EKONOMICKÝ NÁMĚSTEK VČD B. KOS NA LOŇSKÉM TURNAJI, FOTO ARCHIV VČD

LAIK OŽIVÍ STARÉ VZPOMÍNKY

Starší sekce Mladého divadelního studia LAIK uvede v dubnu premiéru nové inscenace **VZPOMÍNKY NA T.**, která vypráví příběhy lidí, kteří prošli Terezínem. Tentokrát se bude jednat o skutečně velmi silné téma. Dramaturgyně souboru **Kristýna Plešková** napsala hru, která částečně vychází ze skutečných vzpomínek pamětníků.

Diváky čeká příběh tří mladých lidí. Terezie a Tomáš Adlerovi žijí šťastně se svými rodiči v malém městě v českém pohraničí. Přichází rok 1938. Všechno se najednou začíná měnit. Z váženého doktora Adlera a jeho rodiny jsou ze dne na den vyvrhelové společnosti. Jejich kabáty musí zdobit žlutá hvězda s nápisem JUDE. Otec jednoho dne odchází. Slíbí však, že se pro Rézi a Tomáše vrátí. To už ale bude pozdě. Sourozenci se i s maminkou dostávají do ghetta Terezín. Seznámí se zde s dalšími dětmi a také s řadou vychovatelů, mezi nimiž potkají i Tamaru, která přišla do ghetta ve stejný den jako oni. Jejich příběhy se začínou prolínat a vytvoří mozaiku vzpomínek, které postupně zůstanou jen jako zápisky z deníků a dopisů, které neměl nikdo nikdy číst.

*„Naším hlavním cílem bylo připravit hru s tematikou holokaustu. V roce 2025 si totiž připomínáme 80 let od skončení 2. světové války. A k tomuto výročí jsme se chtěli nějak přihlásit i za všechny členy našeho souboru,“ říká k výběru tématu vedoucí Studia LAIK **Zdeněk Rumpík** a dodává: „Vzpomínky na T. měly pro mě hned od prvního přečtení o to větší sílu, že jsou napsané na základě deníků reálných lidí, které si Kristýna opravdu pracně dohledala. To dodává textu mnohem větší autenticitu.“*

V inscenaci vedle začínajících herců Studia LAIK účinkuje také herec VČD **Martin Mejzlík**.

„Martinova postava je pro celou hru velmi důležitá. Pro diváka bude ale trochu hádankou, kdo to vlastně je. Nebudeme tedy o ní prozrazovat víc. Jsem moc rád, že Martin tuto roli přijal, pro naše členy je vždy přínosem, když s nimi zkouší někdo z mých kolegů ze souboru VČD,“ uvádí Zdeněk Rumpík.

V novince Studia LAIK poprvé zazní hudba profesionálních hudebníků. Písňně a scénickou hudbu pro inscenaci složili **Iva Marešová** a **Radek Doležal**, kteří pravidelně spolupracují s profesionálními scénami, jako je například Divadlo na Vinohradech či královéhradecké Klicperovo divadlo. *„Hudba je skutečně krásná a naprosto přesně podtrhuje a zdůrazňuje emoce celé hry. V některých situacích se i já nechám strhnout a jen se zaposlouchávám do souznění textu a hudby,“* přiznává Zdeněk Rumpík.

Premiéra Vzpomínek na T. se uskuteční v sobotu 12. dubna v 19 hodin v Městském divadle. Slavnostní ráz premiéry umocní předávání ocenění mladých herců **Nadací Lenky a Romana Šmidberských.** KrP

↑ A. ČERNÁ A M. MEJZLÍK NA ZKOUŠCE VZPOMÍNEK NA T.

← Z. RUMPÍK VE ZKUŠEBNĚ S E. POČEPIČKOU A O. ŠKORJANCEM FOTO P. ŠEDIVÝ

DVA AREÁLY DVA KRÁT VÍCE ZÁBAVY

www.aquapce.cz

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 🌐 WWW.VCD.CZ
f FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚLÍ–ÚTERÝ 10:00–18:00
STŘEDA–ČTVRTEK 10:00–17:00
PÁTEK ..... ZAVŘENO
☎ 466 616 432 / 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LUDMILA KONVALINOVÁ
☎ 724 142 828
ŠTĚPÁN FROŠ ☎ 725 986 767
✉ OBCHOD@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15:00–17:00
☎ 466 616 423 / 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB ☎ 602 528 752
PONĚLÍ–ČTVRTEK 11:00–23:00
PÁTEK 11:00–00:00
SOBOTA 16:00–00:00
NEDĚLE 16:00–22:00

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 Synthesia
Chemie pro budoucnost

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

 EOP OPATOVICKÁ
ENERGIE

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

JHV

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

NADACE
LENKY A ROMANA
SMIDBERSKÝCH

CH&T PARDUBICE
ČLEN SKUPINY ENTERA

Alukov®
DOTVÁRIME DOMOV...

PARTNEŘI VČD

ComArr

BARTH

HAK

VCS
LEADER GROUP COMPANY

**DOSTIHOVÝ
SPOLEK**

era

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

deník

Pardubice
Český rozhlas

TV

KST
Radio

BEAT
Radio

Country
Radio

88.0
FM

BUSV
ZABŮVĚNÉ ČESTOVÁNÍ

**PARDUBICE
ŽIVÉ**

**Informační server
WWW.PARDUBICE.CZ**

**NÁŠ
REGION**

A11

DIVADELNÍ ZPRAVOĐAJ DUBEN 2025 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: J. LÁSKA A J. JANOUŠKOVÁ, TANEC V RODNÉM DOMĚ, FOTO P. ŠEDIVÝ